

Ανα-ζητώντας τον άνθρωπο (Βασίλης Σπυρόπουλος)

Categories : [ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ](#)

Date : 18 Μαΐου, 2011

Το σκηνικό, γνώριμο. Ελληνικό -όχι greek style- φιλόξενο, ζεστό, γεμάτο αγάπη. Τα πράγματα απλά, όμορφα, βγαλμένα μέσα από την καρδιά και την ψυχή, ανεπιτήδευτα, χωρίς καμμία φιοριτούρα. Τα απαραίτητα, τοποθετημένα όπως έπρεπε, από καρδιάς και όχι από υποχρέωση. Ένα μεγάλο τραπέζι, όχι από τα ακριβά, αλλά από τα λειτουργικά, μερικές καρέκλες ασορτί, ένα ολόλευκο τραπεζομάντηλο, που μύριζε σαπούνι, μαχαιροπήρουνα -φτωχικά και αυτά- ποτήρια και το πιο σημαντικό -χωρίς αυτό δεν έτρωγε κανείς-: κρασί. Δίπλα στο κρασί, το ψωμί, συνήθως ζυμωτό, από τα χεράκια της νοικοκυράς. «Όλα είναι έτοιμα, περάστε να καθήσετε!». Πριν από πολλά χρόνια, έτσι φέρονταν οι άνθρωποι στον άλλο, τον διπλανό, τον γείτονά τους, σε αυτόν με τον οποίο μεγάλωσαν μαζί, πρωτόπαιξαν, όταν ήταν μικρά παιδιά, έκαναν τις πρώτες σκανταλιές και ξεσήκωναν όλα τα γύρω σπίτια στην γειτονιά. Έτσι απλόχερα και χωρίς σκέψη, έδιναν το είναι τους, το προσέφεραν σε κοινή θέα, για κοινή θυσία, με κοινό σκοπό: το καλό. Ακόμα και στον ξένο, σε αυτόν που πρώτη φορά έβλεπαν, έτσι φέρονταν. Καρδιακά. Τα χρόνια πέρασαν, οι συνθήκες άλλαξαν, οι καταστάσεις βελτιώθηκαν (:), οι άνθρωποι πλέον έχουν προχωρήσει μπροστά. Έχουν;

Η καρδιά έσπρωξε στα άδυτα της ψυχής ό,τι, υποτίθεται, την κράταγε πίσω. Την απλή, όμορφη, ανθρώπινη ζωή, τη δύσκολη, αλλά έντιμη ζωή, τη γεμάτη πόνο και πίκρα, αλλά και γέλιο και χαρά. Όλα ήταν μοιρασμένα και καλοζυγισμένα, όπως το κρασί και το ψωμί στο στρωμένο τραπέζι. Στη σύγχρονη εποχή, δεν μετράει το παρελθόν, αλλά το παρόν. Δεν υπολογίζονται οι σωστές βάσεις, αλλά τα άχρωμα και άνοστα συνθήματα του τύπου: «Ζήσε τη ζωή σου και μη σε νοιάζει για τους άλλους» ή «Εγώ είμαι ο καλύτερος, να πάνε να πνιγούν οι άλλοι» και άλλα τέτοια παρόμοια. Μερικά από αυτά έγιναν και σημαία του μάρκετινγκ και της διαφήμισης σε πολλές χώρες, προτείνοντας στη νεολαία μια διαφορετική προσέγγιση στη ζωή.

Εαφνικά, η καρδιά έπαψε να λειτουργεί. Εθισμένη στην ευφορία της νέας, διαφορετικής πραγματικότητας, βολεύτηκε στην ανυπαρξία και τον θάνατο. Προτίμησε να παραδοθεί στις απεριόριστες ορέξεις του ανθρώπου, παρά να διεκδικήσει το αυτονόητο: την ισορροπία του μέτρου. Το αδηφάγο μάτι μετέτρεψε τα πάντα σε μια υπερβολή άνευ προηγουμένου. Τα πάντα μεγάλα, λαμπερά, φανταχτερά,

πλούσια, εκκεντρικά και πάνω από όλα ακριβά. «Επώνυμα», μάρκες περίεργες, αλλόκοτα ονόματα κατασκευαστών χλιδατών προϊόντων. Από καρφίτσες μέχρι αυτοκίνητα και ελικόπτερα. Όλα στην υπηρεσία των ορέξεων του ανθρώπου, που υπάκουε πλέον, χωρίς δεύτερη σκέψη στα πάθη του. Ήρθε η ώρα, όμως, που ο άνθρωπος αναπόλησε το παρελθόν. Υπάκουσε για τόσο καιρό στα πάθη του, δεν αντέχει άλλο πια τέτοια εξαθλίωση. Δέχθηκε να παραστήσει τον χαζό, τον ανίδεο, τον ικανό, τον μορφωμένο, για να καταφέρει να πάρει αξιώματα, να κερδίσει δόξα και πλούτη. Όλα αυτά, όμως, δεν μπόρεσαν να τον ικανοποιήσουν, όσο η ζεστή επαφή με τον άλλο άνθρωπο, την οποία αρνιόταν πεισματικά τόσο καιρό. Τώρα, θέλει και πάλι να μοιραστεί τον πόνο, την πίκρα, τη χαρά, το γέλιο, το δάκρυ, τη ζωή.
Είναι έτοιμος;

(Πηγή: "Χριστιανική" 14/5/11)

ΑΛΛΑ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ:

[Μπροστά στο μηδέν](#)

[Ζωή σε παραίτηση](#)